

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА  
РЕПУБЛИКА СРПСКА  
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ  
Број: 13 0 К 002595 18 Кж  
Бања Лука, 16.10.2018. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог П.Б., због кривичног дјела разбојништво из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и чланом 23. Кривичног закона Републике Српске у стицају са кривичним дјелом одузимање моторног возила из члана 237. став 1. у вези са чланом 42. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби окружног јавног тужиоца у Добоју, изјављеној против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 002595 17 К од 31.01.2018. године, након одржане сједнице вијећа, којој су присуствовали републички јавни тужилац Бранко Митровић, оптужени и његов бранилац адвокат П.Д. из Б., дана 16.10.2018. године донио је

П Р Е С У Д У

Одбија се, као неоснована, жалба окружног јавног тужиоца у Добоју и потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 002595 17 К од 31.01.2018. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 002595 17 К од 31.01.2018. године, оптужени П.Б. је на основу члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, са измјенама, у даљем тексту: ЗКП РС), ослобођен од оптужбе да је починио кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03, 108/04, 37/06, 73/10, 01/12 и 67/13, у даљем тексту: КЗ РС) у стицају са кривичним дјелом одузимања моторног возила из члана 237. став 1. у вези са чланом 42. КЗ РС. Истом пресудом, на основу одредбе члана 100. ЗКП РС, одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава, док је на основу члана 108. став 4. ЗКП РС, оштећени М.Д. са имовинскоправним захтјевом упућен на парнични поступак.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио окружни јавни тужилац у Добоју (у даљем тексту: тужилац) због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због повреде Кривичног закона, са приједлогом

да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи и оптужени огласи кривим или да се пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

У писменим одговорима на жалбу тужиоца, оптужени и његов бранилац су предложили да се та жалба одбије као неоснована и потврди првостепена пресуда.

На сједници другостепеног вијећа Врховног суда Републике Српске, републички јавни тужилац је одустао од жалбеног основа битне повреде одредаба кривичног поступка, те је изложио жалбу у дијелу који се односи на жалбени основ повреде Кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, па је у коначности остао код приједлога жалбе. Оптужени и његов бранилац су остали код својих писмених одговора на жалбу тужиоца, те се оптужени придружио ријечима свог браниоца.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбу и одговоре оптуженог и његовог браниоца на жалбу тужиоца, одлучено је као у изреци ове пресуде, из слjedeћих разлога:

У жалбеном основу побијања пресуде због погрешно утврђеног чињеничног стања, жалба истиче да је на основу проведених доказа на главном претресу, побијана пресуда извела погрешан закључак да резултати тих доказа не пружају поуздан основ за закључак да је оптужени починио кривична дјела која му се оптужбом стављају на терет.

Изнесени жалбени приговори нису основани. Чињенична утврђења побијане пресуде, супротно приговорима изнесеним у жалби тужиоца, су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су изнесени у образложењу побијане пресуде, оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС. Таквим приступом оцјени изведених доказа изведен је и коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да нема доказа да је оптужени П.Б. починио кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. КЗ РС у стицају са кривичним дјелом одузимања моторног возила из члана 237. став 1. у вези са чланом 42. КЗ РС. Приговори жалбе којима се та утврђења доводе у сумњу, разлозима који се износе у жалби, нису основани.

Наиме, у вези са догађајима од 10.06.2013. године, ни један од саслушаних свједока није идентификовао оптуженог као учесника тих догађаја. Тако, према исказима свједока П.Н., М.Н. и М.Д., лица која су извршила одузимање моторног возила "Голф 4" односно возила "Опел Виваро" власништво "Моторекс" ДОО, била су маскирана са фантомкама на главама, а то су потврдили и свједокиња С.К., која је исказала да је најприје видјела да маскирана лица сједе у возилу "Голф 4" и да су затим са пушкама изашли и стали пред комби возило (возило "Опел Виваро"), као и свједоци А.Ђ., који је исказао да је уочио бијело комби возило са укљученим свјетлима и угашеним мотором и два непозната лица која су се удаљавала из правца наведеног комбија у правцу магистралног пута М-17 која су имала црне маске на главама – фантомке и Е.Ђ., који је исказао да је уочио НН лице са фантомком на глави са пушком у руци, који га је по униформи подсјетило на неког из обезбјеђења. Ни

остали саслушани свједоци нису изнијели чињенице у вези са извршиоцима предметних дјела. То се односи како на свједоке М.Ч. и Б.Р., који су свједочили о томе како су тог дана када су извршена предметна дјела, враћајући се службеним возилом из Б., примијетили поред пута у мјесту О. возило марке "Опел" страних регистраских таблица у којем су била два лица и да их је то возило касније претекло, те да је њихово возило код мјеста Љ.В. претекло и возило "Голф 4", које су касније видјели у В.Б. на коловозу у близини фризерског салона са отвореним вратима, тако и на свједоке Г.Р. и В.Ј. - полицијске службенике који су вршили обезбјеђење лица мјеста и свједочили о ономе што су затекли на лицу мјеста, као и свједока М.Р. - полицијског службеника који је свједочио о својим сазнањима везаним за утврђивање власника возила "Опел Вектра" и карактеристичних обиљежја тог возила.

У вези са догађајем од 08.06.2013 године, свједоци Б.С. и М.П. су свједочили о продаји возила "Опел Вектра" дана 08.06.2013. године њима непознатим лицима која су дошла возилом "Голф 2". Ни један од ова два свједока није идентификовао оптуженог као лице које је било присутно приликом продаје тог возила. Једини је свједок С. у истрази навео да је на слави једне прилике упознао П.Б. и тврдио је да исти није био купац возила "Опел Вектра", али да није сигуран да ли је оптужени био возач возила "Голф 2", међутим, на претресу пред првостепеним судом је исказао да оптужени није био ни возач ни сувозач возила "Голф 2", којим је доведено лице које је купило "Опел Вектру".

Надаље, првостепени суд је прихватио исказ вјештака Д.К., као и писмени налаз и мишљење Биолошког факултета у Б., сматрајући да је форензичко вјештачење изузетих биолошких трагова извршено у складу са правилима струке и да је вјештак изнио аргументе који садрже јасне и логичне одговоре на сва питања везана за предмет вјештачења. Из наведеног вјештачења произилази да је на доњој половини ПВЦ флаше која је изузета приликом претреса возила "Опел Вектра", пронађен биолошки траг ДНК који одговара ДНК профилима оптуженог и да се оптужени не може искључити ни као доприносилац трага на волану „Опел Вектра“. Међутим, само та чињеница, и по оцјени овог суда, не може послужити као поуздан основ за закључак да је оптужени учествовао у извршењу кривичних дјела за која се терети, јер супротно наводима из жалбе, не постоје чињенице нити докази који доведени у везу са том чињеницом могу потврдити присуство оптуженог на мјесту гдје су та дјела извршена. Ово тим прије, што је према мишљењу вјештака оптужени само један од три доприносиоца биолошког трага на доњој половини ПВЦ флаше, што се ради о трагу који је могао бити пренешен са другог предмета или лица па није искључена могућност да оптужени није ни био у директном контакту са ПВЦ флашом на којој је пронађен његов биолошки траг. Осим тога, нема доказа на основу којих се може утврдити гдје се налазило возило "Опел Вектра" од 08.06.2013. године, када је према наводима оптужнице и исказима свједока С. и П. предато купцу и одвезено у правцу Г., до 10.06.2013. године када је извршено одузимање возила "Голф 4" власништво П.Н. Дакле, постоји само сумња да је оптужени учествовао у куповини возила "Опел Вектра", које је кориштено приликом одузимања возила "Голф 4" од оштећеног П.Н., која, супротно наводима из жалбе, не може послужити као поуздан основ за закључак да је оптужени учествовао у извршењу кривичних дјела која му се стављају на

терет, већ само на закључак да је оптужени евентуално боравио у том возилу дана 08.06.2013. године али не и да се у том возилу налазио у вријеме извршења тих дјела.

Стога овај суд налази да је чињенично стање у овој кривично правној ствари утврђено и потпуно и правилно, а приговори жалбе тужиоца у овом основу побијања пресуде, неосновани.

Обзиром да се према наводима из жалбе тужиоца повреда Кривичног закона везује за погрешно утврђено чињенично стање, то је овај суд кроз оцјену неоснованости тих приговора, утврдио да нису основани и приговори којима се истиче да је првостепени суд повриједио Кривични закон.

Према томе, како у конкретном случају спроведени докази не упућују на несумњив закључак да је оптужени П.Б. починио предметна кривична дјела,, то је, по оцјени овог суда, првостепени суд правилно поступио када је оптуженог ослободио од оптужбе, усљед недостатка доказа, а на основу одредбе члана 298. тачка в) ЗКП РС.

Из наведених разлога жалба тужиоца није основана, па је ваљало ту жалбу одбити и на основу члана 327. ЗКП РС, првостепену пресуду потврдити.

Записничар  
Соња Матић

Предсједник вијећа  
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава  
руководилац судске писарнице  
Амила Подрашчић